

Vojtech
Beniczky

Posledný Križ

SLOVENSKÉ
KRIMI

MARENČIN PT

Vojtech Beniczky

**posledný
kríž**

MARENČIN PT

Venujem svojmu otcovi, ktorý sa na môj nový román veľmi tešil,
ale, bohužiaľ, sa ho už nedožil.

Copyright © Vojtech Beniczky, 2024
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2024
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2024
Design and Layout © Marta Blehová, 2024
1028. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1198-3 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1199-0 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1200-3 (ePub)

Prechádzal sa hore-dole po prázdnom byte, ako tiger v kletke. Áno, presne to vystihovalo jeho pocity. Cítil sa ako predátor, s inštinktom zabíjať. Uväznený v kletke.

Uviazol vo svete, ktorého akoby ani nebol súčasťou. Vo svojich predstavách bol však niekým iným. No jediný letmý pohľad do zrkadla ho vrátil do reality a donútil ho zamyslieť sa nad sebou. Už zase. Kto vlastne je a kam smeruje? A čo učiní so svojím životom?

Všemožne sa tomu snažil brániť, no tieto otázky sa mu v poslednom čase vracali čoraz častejšie. Keď nezabral ani Ennio Morricone, zdalo sa to byť beznádejné. Miloval jeho hudbu, od puberty si ňou liečil dušu. No ako keby zrazu stratila kúzlo.

On to ale nevzdal. Vyhýbal sa vlastnému obrazu v zrkadle, lebo vedel, že mu pripomenie smutnú realitu. Vždy v ňom zbadal zbabelosť v svojom pohľade. Preto pred ním chodil so zavretými očami.

Nikdy však netrvalo dlho, kým zabudol. Na zrkadlá. Objavili sa znenazdajky, pripravené nastaviť mu pravú tvár. Nenávidel ich. Dalo mu námahy vykresáť iskierku nádeje. Pokúšal sa o to už toľkokrát.

Keď sa mu to aj podarilo, onedlho sa to zase rozbilo. Ako to zrkadlo, do ktorého hodil porcelánového slona. Slon nikomu nechýbal, ale zrkadlo by pritiahlo pozornosť. Rýchlo ho vymenil za také isté. Dôkladne pozbieral z podlahy všetky črepiny. A všetko bolo ako predtým.

Len jeho život bol ešte prázdnejší. Cítil sa byť zbabelejší ako kedykoľvek predtým. No stále veril. Keď bol ešte malý, mama často opakovala, že nádej zomiera posledná. Aj keď tej žene už dávno prestal veriť, tohto sa rozhodol držať. Vybral spod postele svoj lovecký nôž z detstva a poťažkal si ho v ruke. Prežil s ním veľmi zlé časy. Bol zhmotnením jeho zbabelosti. A teraz mu pomôže to zmeniť.

Na vraždu sa pripravoval od svojich dvanástich. Mal to premyslené do posledného detailu. Trénoval na figurínach v sklade obchodu s textilom. Cítil, že je pripravený. Lenže nebol. Nespočetnekrát si predstavoval, ako ten nôž preniká mäkkým tkanivom. No v poslednej chvíli vždy cúvol. Bodnúť nožom človeka bolo pre neho veľké sústo. Ospravedlňoval si to

svojím vekom, potom čakáním na lepšiu príležitosť, nakoniec nádejou, že to nebude potrebné.

Mal to spraviť, kým nebolo neskoro. Pre pokoj v duši. Pokúsi sa ho dosiahnuť. Už čoskoro. Čepel' jeho starého loveckého noža predsa len prenikne mäkkým tkanivom človeka. Napriek tomu, že od jeho tréningov uplynulo veľa rokov, ešte si pamätá, kam treba zasadiť údery, aby protivník nemal šancu prežiť.

Znova má na to dobrý dôvod.

prvá část'

Bola druhá októbrová streda, no vonku ešte vládlo príjemné počasie. Priam ideálne vyraziť si niekam na rande. Peter sedel na sedadle spolujazdca a hľadel do očí žene, o ktorej doteraz len sníval. Jeho sen sa začal naplňovať.

Ivona a Peter sa po prvýkrát stretli pred pár týždňami na oslave narodením jej manžela. Okamžite medzi nimi preskočila iskra. Rýchlo sa naladili na rovnakú vlnovú dĺžku. Obaja hneď vedeli, že to nebude ich posledné stretnutie. Vymenili si telefónne čísla a denne si napísali desiatky esemesiek. Po piatich dňoch si po práci zašli do kaviarne a po celý čas to medzi nimi vrelo. O ďalších päť dní sa stretli v čajovni. Ak to medzi nimi vrelo v kaviarni, tak v čajovni, kde mali omnoho viac súkromia, takmer došlo k explózii.

Teraz sa konečne ocitli sami. V zaparkovanom aute v odľahlej časti nákupného centra. Bez zvedavých okoloidúcich a bez prítomnosti kamerového systému bezpečnostnej služby. Teda to si aspoň v tej chvíli mysleli.

Vlastne išlo o parkovisko v zadnej časti nákupného centra. Priestory nad ním zívajú prázdnotou. Parkovisko bolo doslova opustené a pôsobilo trochu desivo. Pre dvoch ľudí túžiacich na chvíľu zabudnúť na manželskú krízu to ale nemohlo byť prekážkou.

Peter sa naklonil doľava a roztúžene pobozkal pery svojej novej lásky. Bozkávať sa s ňou ho bavilo, o tom sa presvedčil už v čajovni. No potom ho Ivona vydesila tým, že sa s ním dva týždne nechcela stretnúť. Dnes sa konečne dočkal.

„Veľmi ma vzrušuješ,“ povedal jej dychtivo do ucha.

„Chcela by som sa s tebou milovať,“ oznámila Ivona.

„Na zadnom sedadle?“

Ich rozhovor prerušil príchod auta, ktoré práve parkovalo na začiatku krytého parkoviska.

„Vidíš to béžové auto?“

Peter odlepil jazyk od ušného laloka ženy, po ktorej tak veľmi túžil, a zaklonil hlavu.

„To bude rovnaký pár ako my,“ skonštatoval a vrátil sa k stimulácii čoraz viac roztúženej Ivony.

„Zastali rovno za nami, aj keď nie celkom blízko. Ale prečo by to robili, keby chceli byť sami? A navyše, kto by išiel na rande takou starou rachotinou?“

Peter len pokrčil plecom.

Atmosféra v novom striebornom aute sa nakoniec upokojila. Peter vnikol jednou rukou Ivone pod blúzku. Tá začala zakrátko tlmene vzdychať a konečne sa uvoľnila. Vzrušenie ju celkom pohltilo. Peter si vzal medzi prsty jej bradavku a pohrával sa s ňou.

Ivona dlho neváhala a rozopla mu zips na nohaviciach. Mal tam poriadne tesno. Bolo to ako v sne a Peter si prial, aby sa ten sen nikdy neskončil. Taký vzrušený nebol už celú večnosť. No Ivona odtiahla ruky z jeho rozkroku.

„Nemám odparkovať niekde inde? To auto za nami stále stojí.“

„Nie. Aj mne stojí.“

Ivona sa uškrnula a rozhodla sa, že túto vzácnu chvíľu nebude kaziť svojou paranojou. Potom sa sklonila a urobila mu to ústami. Trvalo to necelých desať minút. Keď skončila a prehltla, aby sa nemuseli zdržiavať utieraním servítkou, všimla si, že sa niečo zmenilo.

Staré auto, ktoré parkovalo obďaleč za nimi, sa medzičasom presunulo. Teraz stálo sotva päť metrov od nich. Pred ním postával mladík s kapučnou na hlave a niečím na nich mieril.

Ivona v jeho rukách rozpoznala zastaranú veľkú kameru, akú mal kameraman na jej svadbe. Čiže takmer pred desiatimi rokmi.

„Vidíš to čo ja?!“ zdesene zakvílila Ivona.

Peter sa zmohol len na otvorenie úst, no nevydal ani hláska. Nemo pozoroval, ako mladík rýchlo nasadol do auta a odfrčal preč. Ivona zhĺkla. Odrazu parkovisko pôsobilo hrôzostrašne. Pred ich zrakmi sa vynorila ďalšia postava. Pri starých pohyblivých schodoch, ktoré kedysi museli demontovať z priestorov nákupného centra a teraz tu zaberali takmer dve desiatky parkovacích miest.

Ivona mocne zovrela v rukách volant. Počula tlkot vlastného srdca. Potom sa strhla na kovový zvuk, ktorý na okamih prerušil ticho. Na smrť vydesená odvrátila pohľad skôr, než muž vytiahol z vrecka ruku a krívajúc vykročil k jej autu.

Muž vystúpil z tieňa a konečne sa dalo rozoznať, že má na sebe uniformu bezpečnostnej služby. V jednej ruke držal zväzok kľúčov a v druhej mobilný telefón.

Ivone odľahlo. No len čo strážnik namieril mobilom na jej auto, akoby sa ho chystal odfotografovať, opäť sa jej zmocnila panika.

Strážnik si následne schoval mobil do vrečka a odkrýval do stredu parkoviska. Napriek poranenej nohe sa pohyboval veľmi rýchlo. Zakrátko zmizol v zdanlivo nepoužívanom výťahu po ich pravej strane a vyviezol sa ním na poschodie.

„Strašne sa bojím,“ pošepkala Ivona a naštartovala.

Peter ju upokojujúco pohladil po ruke, z podlahy si vzal plecniak a vystúpil z auta.

Od jej prvej návštevy starého priateľa v nemocnici uplynulo už niekoľko dní. No Paula Santorisová stále nemohla uveriť, že Karol jej dal na starosť svoju milovanú viechu v Rači. Po odchode do dôchodku vynaložil veľa úsilia, aby starý schátralý dom prerobil do súčasnej podoby. Tento bývalý policajný technik však Paulu bral ako svoju dcéru, ktorú nikdy nemal.

Paula sa tak ocitla v krásne zariadenom priestore, no čakali ju nové výzvy. Viecha sa v poslednom čase dostala do červených čísel a personál dal výpoveď, len čo sa dozvedel, že vedenie prevádzky preberá mladá žena, ktorá s gastronómiou nemá žiadne skúsenosti. Nové pracovné sily do kuchyne a za barový pult už zohnala. Vyhrabať sa však z červených čísel, do ktorých sa Karol dostal v čase, keď už na tom zdravotne nebol dobre, si ale žiada dlhší čas, to si Paula uvedomovala.

Mala motiváciu konečne niečo dokázať. Presadiť sa v nejakom pracovnom odvetví natrvalo. To sa jej doteraz veľmi nedarilo. Naposledy sa nadvihla pre písanie článkov do internetových novín. Lenže rýchlo pochopila, že na to, aby sa tým uživila, by musela vyprodukovať každý mesiac veľa skvelých článkov.

Preto jej ponuka chorľavého vdovca prišla vhod. A nielen preto. Paula jednoducho musela prísť na iné myšlienky. Trápilo ju, že muž jej života takmer zomrel jej vinou. Tibor sa teraz zotavoval z ťažkých zranení na vidieku, ďaleko od nej, a ona mu to nemohla zazlievať.

Na prácu súkromného detektíva, na ktorú mala licenciú, sa Paula neopovážila ani len pomyslieť. Rovnako tak ani na návrat ku kriminálnej polícii, z ktorej pred piatimi rokmi odišla na vlastnú žiadosť. Tam sa s Tiborom zoznámili a Paula sa doňho zamilovala. Lenže s láskou to mala odjakživa ťažké.

Paula s povzdychom odomkla dvere viechy a dúfala, že prežije dostatočne rušný deň, počas ktorého si na svoj smútok ani nespomenie.

Šteklivé esemesky sa zo dňa na deň zmenili na správy plné strachu. Ivona mu napísala o svojich obavách. Čo ak tí divní chlapi z nákupného centra niečo podniknú?

Peter ju vytrvalo utešoval, no potom mu prišla esemeska, ktorú si musel prečítať trikrát, kým ju jeho mozog dokázal spracovať.

„Dnes mi zazvonil pri dverách ten krivý strážnik a žiadal dve tisícky za mlčanlivosť. Natočili nás na kameru! Idem z toho zošaliť.“

Peter sa nevedel už na nič sústrediť a zabudol si vymazať schránku správ. Zostali v nej esemesky od osoby uloženej v kontaktoch ako šéfka. Netrvalo dlho a Ivona bola vystavená ďalšej hrozbe. Tentoraz od manželky svojho milenca. Tŕpla, aby jej nevolala, aj keď ju Peter uistil, že nemá číslo a k jeho mobilu sa už nedostane.

Roman Hristevsky kráča po chodníku na Ondavskej ulici a tešil sa, že o dve minúty sa natiahne na gauč s výhľadom na televíznu obrazovku. Vždy, keď neriešili na oddelení nový prípad, stihol si po práci pozrieť dva-tri seriály, kým manželka priviedla domov deti z krúžkov.

Len čo však pred barakom zalovil vo vrecku hľadajúc kľúče, do cesty sa mu postavilo mladé dievča. Teda s nepatrným piercingom v nose a melírom v ryšavých vlasoch ostrihaných pod uši na Romana pôsobilo veľmi mlado.

„Ty si Roman?“

„Áno,“ odvetil a premeral si dievča od hlavy po päty.

„Tvoj otec bol stavebný inžinier pôvodom z Juhoslávie?“

„Odkiaľ to vieš?“ čudoval sa Roman.

„Od svojej mamy. Tebe o mne nikdy nepovedali?“

„Nie. Kto mi mal o tebe povedať?“

„Si už sirota, však?“

„Áno, ale som zvyknutý, že otázky dávam ja.“

„Si fízlel?“ položila ďalšiu otázku záhadná dievčina.“

„Áno som policajt. Ale kto si ty?“

„Zisti si to sám, keď si policajt,“ povedala a zvrtila sa na odchod.

„Počkaj! Ako sa voláš a kde bývaš?“

„Ja som Júlia, ale tam, kde bývam, už asi dlho nevydržím. Pani domáca ma čoskoro vykopne z domu. Dnes ráno na mňa vrešťala a veľa nechýbalo, aby mi dala facku.“

„Potrebuješ pomôcť? Si v ohrození?“ zaujímal sa mladý, no už skúsený kriminalista.

„Mne nič nepomôže, ja som stratený prípad.“

Roman počul hlas odchádzajúcej záhadnej dievčiny a premýšľal. Priamo na chodníku, kde ho prekvapila. Chvíľu trvalo, než sa odhodlal ísť domov. Vzápätí oľutoval, že nešiel za ňou a nedostal z nej, čo je zač.

No úplne ho ochromila. Hneď ako prekročil prah trojizbového bytu, posadil sa do kresla v predsieni a v telefóne vytočil číslo pevnej linky matkinej sestry. Ani sa nevyzul.

Telefonát trval dvadsať minút, presne toľko mu trvalo, kým zo svojej tety vymámil tajnú informáciu o mimomanželskej dcére svojho otca. Bol to pre neho obrovský šok.

Ivona napísala esemesku, ako veľmi sa desí predstavy, že sa vráti strážnik a bude pýtať ďalšie peniaze. Odoslala ju Petrovi a nepokojne čakala, kým odpíše. O chvíľu jej prišla upokojujúca odpoveď. No nedokázala sa zbaviť nepokoja, ktorý sa v nej usídlil. Poslala Petrovi ďalšie tri esemesky, no nikam sa neposunuli. Nechápal ju. Jeho rodina bola už aj tak v troskách. On ani neprejavil záujem, aby to zmenil. Nechal sa vykopnúť z domu. Lenže jej ide o veľa. Presne to napísala do najnovšej správy a poslala ju Petrovi.

Čas plynul a Ivona sa snažila vyslobodiť sa zo svojich úvah. Bolo by podozrivé, ak by ju takto niekto videl hrbiť sa nad mobilom. Bianka trávila popoludnie so svokrovcami na dvore a bystrému zraku svokry neunikne žiadna zmena jej nálady. Navyše mala pocit, že aj manžel už čosi tuší.

Zdesená z vlastných predstáv zdvihla zrak k veľkému oknu. V altánku zbadala svokru, zahĺbenú do krížoviek, a svokra, ktorý si so svojou vnučkou púšťal šarkana. Naradostená Bianka sa priam rozplývala.

Kde je však jej otec? pýtala sa Ivona v duchu pri pohľade na nástenné hodiny. Ak nebol o tomto čase ešte doma z práce, vždy jej dal predsa vedieť.

Až dodnes.

Ernest si obzrel v zrkadle svoju čerstvo oholenú tvár a obliekol si čistú uniformu. Učesal si dozadu tmavé vlasy. Následne pozrel na hodinky, aby

sa ubezpečil, že má ešte desať minút. Poriadok a disciplína. Na tom si Ernest odjakživa zakladal.

Prešiel do kuchyne, aby si vzal z chladničky jedlo. Na stoličke, chrbtom k dverám, sedel zhrbený mladík s dlhými svetlými vlasmi. Marcel. Ako obvykle, aj teraz zísal do mobilu.

„Pokažíš si oči,“ upozornil ho Ernest a vybral z linky igelitku s pečivom.

„Tak začnem nosiť okuliare. Možno mi to konečne pomôže nájsť si babu,“ odpovedal Marcel bez toho, aby odtrhol zrak od mobilu.

„A načo máš telefón s internetom? Tam sú tony žien, s ktorými si môžeš za prachy vrznúť. Konečne by si peniaze, čo ti dávam, rozumne investoval. A nie na chlášť.“

„Lenže ja nechcem šetky. Nájdem si babu, čo za to bude stať. Potom prestanem piť.“

Ernest sa rozosmial.

„Okej, v tvojom veku som bol tiež naivný. Potom som pochopil, že všetky ženy sú šetky, a podstatne mi to uľahčilo život. Tak nebuď rovnako sprostý, ako som bol ja, a začni si užívať život.“

Marcel namrzene pokrútil hlavou, no Ernest pokračoval vo svojom prejave.

„Ak si chceš ženskú uviazať na krk, je to tvoj problém. Ale mal by si myslieť ekonomicky, chlapče. Ja dám šetke mesačne približne polovicu svojej výplaty. Ale ak by som si ju nasťahoval k sebe, tak mi nezostane nič. A keď ma prestane baviť, tak ju môžem hocikedy vymeniť.“

„Povedal som ti, že si nehladáš žiadnu šetku, ale serióznu babu!“ zvýšil hlas Marcel a prvý raz odtrhol pohľad od mobilu.

Ernest sa znovu schuti zasmial. „Ty si ešte sprostejší, než som si myslel. Všetky ženy sú rovnaké. Odkiaľ asi bolo tých päť stoviek, čo som ti dal naposledy? Od serióznej ženy, ktorá má manžela a decko, no aj tak na parkovisku spraví fajku nejakému blbcovi, čo jazdí mestskou dopravou. Zrovna tebe to mám vysvetľovať? Už by si mohol vedieť, ako to v živote chodí.“

Marcel nenávisťne pozrel na Ernesta. Chcel mu oponovať, no pochytila ho taká zúrivosť, že sa nezmohol na žiadnu reakciu. Najradšej by niečo rozbil, ale naposledy naňho za to Ernest vybehol s nožom v ruke. Mal chuť mu ho vytrhnúť a vraziť do brucha. Lenže za to by ho znovu strčili do basy a to nechcel.

Tak len nemo pozoroval, ako si pripravuje jedlo do práce. Ten starý magor aj tak nikdy nepochopí, že on by nešiel do postele so žiadnou šetkou. Už len z tej predstavy sa mu zdvíhal žalúdok. Nenávidel prostitútky. Všetky do jednej.

A nenávidel aj svojho strýka Ernesta. Veľakrát si predstavoval, aké by to bolo, ak by sa mu niečo stalo pri výkone služby. Mimo dosahu kamier a bez svedkov.

Ernest bol zase rozčúlený. Nielen preto, že ten chuj bol strašne naivný. Marcel bol aj nezvládnuteľný. Ernest mu pred rokom pomohol, aby ho vzali do stráže do nákupného centra. Zaručil sa zaňho u šéfa. No nevydržal tam ani do konca skúšobnej doby. Po dvoch mesiacoch ho vyhodili.

Rodina na Záhorí ho nenechala bývať ani na chate, ktorej bol spolumajiteľ. Nebyť jeho, Marcel by ani strechu nad hlavou nemal. Mal by mu byť za to vďačný a dať na jeho rady. Aspoň z času na čas mu prejavíť úctu, namiesto tých nenávisťných pohľadov.

Otázne je, dokedy im tieto kšefty vydržia. Ernest vlastne poznal odpoveď. Presne do chvíle, keď niekto z vydieraných pozbiera odvahu a oznámi to. To, že zájde na políciu, ešte nebude to najhoršie, lebo bez dôkazov to obvinenie neobstojí. Ale na to, aby ho vyhodili z nákupného centra, v ktorom je zamestnaný, na to bude stačiť aj podozrenie. Prísnemu šéfovi bezpečnostnej agentúry určite. A ich kšeftom bude koniec. Aspoň na čas.

Ernest zahryzol do rožka s maslom a salámou a pozrel dolu cez okno. Na parkovisku sa zjavila postava. Asi muž. Na hlave mal kapucňu, ale podľa chôdze to bol zaručene muž. Zastal pri výťahu a obzeral sa dookola.

Ernest okamžite odložil desiatu a vykročil k výťahu. Musí ho odohnať. Ak sa mu vyšťí pred výťahom, bude to musieť po ňom upratať. Obliat vodou a vydrhnúť metlou. To Ernest z duše neznášal. Odviezol sa výťahom na prízemie. Odhodlaný, že si to s tým kreténom ihneď vybaví, krívajúc prišiel bližšie k dverám.

No všetko bolo inak. Len čo sa pred ním otvorili dvere výťahu, naskytl sa mu pohľad na dlhú čepeľ noža, ktorá sa nemilosrdne približovala k jeho hrudníku.

Postava zdvihla hlavu a spod kapucne sa konečne vynorila tvár. Ernest okamžite vedel, o koho ide. No to poznanie ho natoľko prekvapilo, že na blížiacu sa hrozbu nestihol zareagovať. Stretli sa im pohľady a potom to prišlo. Čepeľ ostrého noža po prvýkrát prešla skrz uniformu do jeho hrude.

Paula si prilbou prekryla hrivu svetlých bujarých vlasov a naštartovala motocykel. Vtom sa cez parkovisko pred nákupným centrom prehnala kolóna policajných áut so zapnutými majákmi. Paula obrátila pohľad ich smerom, no po chvíli sa zamerala na cestu pred sebou.

Netýkalo sa jej to.

Už nepísala ani len články z kriminálneho prostredia pre internetové denníky. Venovala sa práci prevádzkovania viecej, ktorá ju naplno zamestnávala. Tu sa teraz ocitla len preto, že v nočných hodinách, keď mala konečne voľno, bol hypermarket na Zlatých pieskoch jediným miestom, kde si mohla ešte nakúpiť. Pre nič iné.

Na stole šéfa vyšetrovacieho tímu pristál nový prípad. Kútnik o ňom v skratke informoval svojich mladých kolegov. Edita sa už tradične tvárila nezúčastnene, akoby ju väčšmi zaujímala žuvačka, čo si prehadzovala v ústach zo strany na stranu.

Roman mal plnú hlavu záhadnej dievčiny, z ktorej sa vyklúla jeho nevlastná sestra, a od chvíle, čo mu včera skrížila cestu, bol odhodlaný ju stoj čo stoj vypátrať. Nový prípad vraždy mu preto vôbec nehral do kariet.

Jediný, kto o nový prípad prejavil záujem, bol Dominik. V prievane z otvoreného okna mu viala svetlohnedá ofína.

„Šéfe, nerozumiem jednej veci. Prečo prideliť vraždu strážnika z nákupného centra nášmu oddeleniu?“ osmelil sa k otázke najmladší člen vyšetrovacieho tímu.

„Presne. Mne sa zdá, že to ani nespadá pod nás,“ chytil sa iskierky nádeje rozladený Roman.

Kútnik si ľavou rukou uhladil briadku a dramaticky vystrel chrbát.

„Ale spadá. Pretože ten strážnik bol kedysi členom zločineckej skupiny. Dokonca spolu s bratom robili ochranu mafianskemu bossovi. Jeho brata pred tromi rokmi odbachla konkurencia a Ernest Grejták skončil s prestrelenou nohou. A včera ho v tom nákupnom centre niekto päťkrát bodol nožom do oblasti hrudníka a brucha. V čase útoku obeť pri sebe nemala peňaženku, preto nemôžeme s istotou vylúčiť, že išlo o nepodarenú lúpežnú vraždu.“

„Takže ak tomu správne rozumiem, našou prvoradou úlohou bude preveriť jeho aktívne kontakty a zistiť, či ešte stále v niečom lietaj,“ zapojila sa znenazdajky do rozhovoru Edita.

Dominik súhlasne prikývol, naopak Roman sedel v kresle celkom nehybne.

„Pochopila si to správne,“ odvetil Kútnik, no upriamil pohľad na Romana. „Pevne verím, že toto tvoje nadšenie nechytí aj Dominika,“ povedal ironicky a dodal: „Idete spolu navštíviť jeho spolubývajúceho a my s Editou sa pozrieme na Grejtákových bývalých kumpánov.“

Edita si odhrnula z čela prameň tmavých vlasov. Usmiala sa na zachmúreného Romana a položila prsty na klávesnicu. O chvíľu sa na jej monitore zjavil spis Ernesta Grejtáka.

Roman si sadol za volant služobného auta a bez slova naštartoval. Dominik ho úkosom pozoroval. Mal dosť vlastných problémov, preto toto jeho nezvyčajné správanie nekomentoval. Dokonca opomenul aj fakt, že kolega si to namieril na adresu trvalého pobytu zavraždeného, celkom zbytočne, cez Raču.

Potrebovali sa dostať do odľahlej priemyselnej ulice Za stanicou, v tej istej štvrti, ako sídlilo ich oddelenie. Rozhodne by bolo namieste použiť jednu z odbočiek a prejsť za pár minút na Vajnorskú ulicu.

Namiesto toho ich auto pokračovalo po Račianskej, až nakoniec úplne nelogicky vošlo do kopca na ulici s malebnými rodinnými domami. Ocitli sa v odľahlej časti Rače.

„Kam to, došľaka, ideme?“ prerušil ticho začudovaný Dominik.

Roman na otázku nereagoval, len mlčky zaparkoval pred jedným z domov.

„Nie je toto viecha toho bývalého policajného technika, ktorý naposledy pomohol Paule Santorisovej skomplikovať naše vyšetrowanie?“ opýtal sa Dominik, s ukazovákom namiereným na zeleno-bielu fasádu domu.

Roman naďalej držal bobríka mlčanlivosti, iba si pri pohľade do spätného zrkadla prstami prehrabal strapaté hniezdo na hlave a vystúpil z auta.

Dominik zostal sedieť na sedadle spolujazdca. Zmietaný zvedavosťou pozoroval rozhodné kroky kolegu.

Paula sedela za stolom z masívneho dreva a lámala si hlavu nad obedovým menu na budúci týždeň. Uvažovala nad niečím tradičným, typickým pre miestnu kuchyňu, čo by sa zároveň hodilo k bohatej ponuke vín vlastnej výroby jej zamestnávateľa.

Práca vo vieche v Rači ju obrala o všetok voľný čas a domov chodila neskoro večer taká unavená, že zaspávala už cestou z kúpeľne do obývačky.

Neraz sa ráno prebudila na žltom gauči, ktorý jej zakaždým prinavrátil spomienky na Tibora. To, že odmietol, aby sa o neho starala, a odsťahoval sa na dedinu vzdialenú vyše sto kilometrov od Bratislavy, ju stále bolelo.

Práca na plný úväzok vo vieche aspoň ukrájala z času, keď na to musela myslieť. A okrem toho, konečne mohla splatiť starému priateľovi všetko, čo pre ňu v živote urobil. Teraz, keď Karol nevládal viesť rodinný

podnik a nemal nikoho, kto by ho zastúpil, považovala za svoju povinnosť urobiť to pre neho.

Kým sa dá zdravotne do poriadku, ona urobí všetko preto, aby viechu držala pri živote. Aj keď ju to stojí mnoho úsilia. Ani najst' dobrú čašníčku nie je ľahká úloha, o tom sa Paula už stihla presvedčiť na vlastnej koži. Ako tak uvažovala nad chodom podniku, zazrela vo dverách známu tvár.

„Ahoj, Paula. Počul som, že ťa tu nájdem. Potreboval by som s tebou niečo prebrať, máš na mňa chvíľu čas?“ Roman podišiel bližšie k stolu, no nesadol si.

Paula odložila pero na notes s rozpísaním zoznamom.

„To je nám ale vzácna návšteva. Obed ešte nepodávame, ale niektorí naši hostia tvrdia, že na pohár vína nie je nikdy priskoro. Pokojne si prisadni.“ Paula ukázala na voľné miesto oproti.

Nečakaný hosť rázne pokrútil hlavou.

„Mám sestru. Teda, zistil som to len včera a som z toho celkom mimo,“ odpovedal úprimne Roman.

„Gratulujem,“ reagovala stroho Paula a pohľadom sa vrátila k nedokončenému zoznamu. „Dal by si prednosť rezňu, mäsu na štave alebo pečenej rybe?“

Roman sa namiesto odpovede vrátil k načatej téme.

„Máme na oddelení nový prípad. Musím sa sústrediť na vyšetrovanie, lenže sa mi to nedá. Nie dovtedy, kým sa znovu nestretnem so sestrou, o ktorej som do včera vôbec netušil. Musím sa s ňou porozprávať.“

„Rodina by mala udržiavať kontakt, s tým súhlasím. Ale čo chceš odo mňa?“ čudovala sa Paula.

„Viem, že som ti veľakrát vyčítal pátranie na vlastnú päsť, Paula. Ale ja nemám čas ju hľadať a dokopy o nej nič neviem. Pomôž mi ju nájsť, zaplatím ti.“

Paula sa usmiala.

„Takže ty chceš, aby som pre teba pracovala? Kriminalista z elitnej jednotky, u ktorej som na čiernej listine?“

„Áno, máš pravdu, no tentoraz nehrozí žiaden stret záujmov. Moja sestra so žiadnym naším prípadom nijako nesúvisí,“ presviedčal Roman ženu s licenciou súkromného detektíva, o ktorej bol presvedčený, že je jeho jedinou nádejou.

Paula sa krátko zamyslela, no potom rázne pokrútila hlavou.

„Je mi ľúto, no ja to už nerobím. Budeš si musieť nájsť niekoho iného.“ Na čele kriminalistu sa perlili malé kvapôčky potu.

„Na to nemám čas. Práve som na ceste k prípadu a vonku ma čaká nič

netušiaci kolega. Paula, prosím!“ Roman pri poslednej vete zvýšil hlas, za čo sa vzápätí gestom ospravedlnil.

„Problém je v tom, že ani ja nemám čas. Čiže aj keby som ti chcela pomôcť, tak nemôžem.“

Roman zúfalým pohľadom zvrchu hľadel na sediacu Paulu.

„Poznám jej meno, lenže ani na sociálnych sieťach ju neviem nájsť. Inak by som sa s ňou skontaktoval. Je sirota, miesto trvalého pobytu má uvedené v Šali. Ale tam žije len jej strýko, ktorý nepozná ani jej telefónne číslo. Mimochodom, ani mne sa nepodarilo vypátrať žiaden jej mobil. Júlia chvíľu študovala sociálnu prácu v Bratislave. Potom to vzdala, no zostala tu. Teraz býva asi v podnájme. Samozrejme, načierno, a ak má nejakú prácu, tak takisto neoficiálnu. Poberá len dávky v hmotnej núdzi. Lokalizoval som ju na základe občasných platieb kartou v potravinách a výberov v bankomatoch.“ Roman žmurkol a prevínilo sa usmial.

Paula chápavo prikývla.

„Vychádza mi z toho, že býva v Ružinove na Trebišovskej alebo v blízkom okolí. Mám jej fotku, na ktorej má pätnásť. Teraz je o šesť rokov staršia, nosí piercing a má ryšavé vlasy. No, som si istý, že ty ju nájdeš ľavou zadnou, dokonca aj popri práci,“ rozhovoril sa Roman a pohľadom nevdojak zavadil o Paulin zoznam s obedovým menu.

Paula uvažovala.

„Tým sa to pre teba končí, nič viac nežiadam. Potom za ňou zájdem sám.“

Paula pokrčila plecom.

„Možno by som to zvládla,“ povedala neisto.

Roman sa víťazoslávne usmial.

„Ďakujem, Paula. Si poklad,“ povedal a náhlivo jej podal fotografiu vytlačenú na kancelárskom papieri. Na spodnom okraji bolo ručne dopísané meno, rok narodenia a výška jeho nevlastnej sestry. A tiež policajtovo súkromné telefónne číslo.

„Júlia Gálffyová,“ prečítala Paula.

Roman sa znovu usmial a obrátil sa na odchod. Paule celá situácia prišla absurdná. O Romanovi toho veľa nevedela a v podstate to bol pre ňu cudzí človek. Doposiaľ sa stretávali len v situáciách, keď Paula lietala v problémoch a Roman sa ju márne pokúšal presvedčiť, aby sa stiahla do úzadia.

Nepochybovala, že o jej novej práci vie Roman od kolegyne z oddelenia. Od Edity, s ktorou si boli oveľa bližšie. No práve to nakoniec naštrbilo ich dovtedy pevné priateľstvo. Z úvah ju vyrušil policajtov hlas.

„Zaplatím ti, koľko si povieš. Len mi hneď zavolaj, keď ju nájdeš.“

Paula za odchádzajúcim policajtom zamávala papierom.

„Môžem to skúsiť, ale nič nesľubujem,“ zvolala do prázdnej miestnosti.

Za Romanom sa práve zavreli dvere.

Cestou k prípadu Roman mlčal a ignoroval, že jeho kolegoví vŕta v hlave, čo je vo veci. Pred odbočkou z Vajnorskej ulice Dominika už premohla zvedavosť.

„Tak a von s tým, čo si tam chcel?“

Roman neodpovedal. Vošli do ulice v blízkosti vlakovej trate. Vlastne sa ocitli priamo za železničnou stanicou Bratislava – Nové Mesto. Nachádzalo sa tu niekoľko firemných budov, skladov, dve ubytovne a jedna krčma. Až celkom na konci slepej ulice natrafili na schátralý modrý dom s azbestovou strechou.

„To bude asi tamtá chatrč,“ prehovoril konečne Roman.

„Ale pozrimeže, on vie aj rozprávať,“ povedal ironicky Dominik, no keď si všimol, že kolega gúľa očami, zmenil tému. „Nie je tu zvonček.“

Roman stlačil kľučku na dverách a vošiel na malý pozemok. Kde-tu z neho prerastali trsy buriny, povalovalo sa na ňom množstvo zbytočností a parkovali tam staré autá. Až teraz si všimol, že oplotenie je miestami spadnuté na betónovej ploche, ktorá pokrýva celý pozemok.

„Je otvorené,“ skonštatoval oneskorene Dominik a dostihol mĺkveho kolegu.

Zaklopali na dvere domu, no nikto neotváral. Po chvíli čakania Roman stratil trpezlivosť a stlačil kľučku vchodových dverí.

Dominik sa doširoka usmial.

„Ani tie nie sú zamknuté,“ povedal a nasledoval kolegu do predsiene bytu.

Roman rozhodným krokom postupoval v pološere priestorom, ktorý skôr pripomínal skladisko. Na zemi sa povalovali kartónové škatule rôznych veľkostí. Zastal pri obitých bielych dverách. Dominik sa postavil vedľa neho a veľavravne si vymenili pohľady.

O pár sekúnd už stáli na prahu skromnej kuchynky. Roman sa načiahol za vypínačom, no v poslednej chvíli si to rozmyslel a miesto toho prikročil k oknu a zatiahol za šnúрку sivej rolety. Miestnosť zaplavili slnečné lúče.

Kuchynka mala skromné zariadenie, no bolo tam čisto. Až na jeden tanier s omrvinkami a pohár s trochou žltej malinovky na stole tu nebol

žiadny neporiadok. Dokonca aj modré linoleum, po ktorom Roman s Dominikom postupovali k ďalším dverám prechodového bytu, bolo čisté. Vtom sa ozval škripot otvárajúcich sa dverí. Ktosi zastal za ich chrbtom. A potom to prišlo.

Mladík v tmavomodrej teplákovkej bunde s kapucňou na hlave sa zahnal drevenou rúčkou od metly a hlasno zakričal: „Hajzli!“

„Sme od polície,“ oznámil Roman a vytiahol služobný preukaz. No mladík pokračoval v sprške jedovatých slov. Vlastne ich obsah bolo možné len tušiť. Bol rozrušený a chveli sa mu pery, jeho slová zanikali do nezrozumiteľného bľabotu. Navyše, vzduchom sa niesol zápach alkoholu.

Dominik viac neváhal, prikrčil k nemu a vytrhol mu z ruky rúčku od metly.

„Pokoje!“ zakričal. „Nenúť ma skrútiť ti ruky za chrbát a nasadiť putá.“

Mladík zmĺkol a premeral si ho nepríčetným pohľadom.

„Čo chcete?“ dostal napokon zo seba.

Začneme tým, kto si ty!“ prehovoril prísne Roman.

Mladík sa trochu upokojil a prikývol.

„Marcel Monde. Ja tu bývam so svojim strýkom.“

„S Ernestom Grejtákom?“ pokračoval rozhodne Roman.

„Áno.“

„Kedy si ho videl naposledy?“

„Ernesta? Včera večer, než išiel do roboty.“

Roman sa krátko zamyslel. „Čiže na nočnú do nákupného centra.“

„Áno.“

„A ty si bol po jeho odchode kde?“ ujal sa slova Dominik držiaci v ruke rúčku od metly.

„Ja?“ čudoval sa Marcel.

„Áno, ty,“ odvetil s potlačenou nervozitou v hlase Dominik.

„Tu.“

„Môže ti to niekto dosvedčiť?“

Marcel si sňal z hlavy kapucňu a poškrabal sa v dlhých mastných vlasoch.

„Vlastne som bol aj na pive. Tam mi to dosvedčia.“

„Tu v krčme?“

„Áno.“

„Odkedy dokedy si tam sedel?“ chcel vedieť Roman.

„To si nepamätám.“

„Autom si predtým nebol nikde?“

„Nie.“

„Určite?“

Marcelovi sa do očí vrátili ohnivé plamene.

„Vy mi chcete niečo prištie!“ skríkol a opäť sa mu rozochveli pery.

„Chceme len vedieť, odkedy dokedy si bol v krčme,“ ubezpečoval ho Roman.

Marcel však už nevnímal. Zataľ ruky v päste a znovu sa rozkričal. Nemaťlo zmysel ďalej pokračovať na tomto mieste s otázkami. Lenže presvedčiť ho, aby nasadol do ich služobného auta a išiel s nimi na oddelenie, bolo takmer nad ich sily. Až keď mu Dominik znovu pohrozil donucovacími prostriedkami, Marcel konečne pristal na presun na políciu.

Vychudnutý Kútnik si pochutnával na jablku bez šupky. Len čo do kancelárie vošli Roman s Dominikom, odsunul misku s ovocím nabok.

„Tak hovorte, mládenci. Ako to išlo s tým Grejtákovým príbuzným?“

„Máš ho oproti,“ kývol Roman smerom k vypočúvacej miestnosti. „Ale nedalo sa s ním vôbec hovoriť, ten je úplne mimo. Vlastne sme ho sem doviedli v nádeji, že tu trochu skrotne,“ rozhovoril sa Roman.

Kútnik prikývol.

„Ty už vieš, ako na podobné typy. My dvaja sa tam vrátíme a overíme si jeho alibi,“ doplnil Roman a poťažkal si v ruke kľúč od auta.

„Tak sa teda idem na neho pozrieť,“ povedal Kútnik a vyšiel z miestnosti.

Len čo šéf vyšetrovacieho tímu odišiel, Dominik obrátil pohľad k Edite, ktorá bola znovu ponorená do čítania na počítači.

„Jedáva on vôbec aj nejaké normálne jedlo?“ opýtal sa Dominik s neľalšovaným záujmom.

Vtom sa za jeho chrbtom odchýlili dvere.

„Ak sa za normálne jedlo počíta kuracie mäso na pare s ryžou bez mas-ti, tak potom áno,“ odpovedal Kútnik a zavrel za sebou dvere.

Dominik sa neisto usmial a pristúpil bližšie k Edite. Chvíľu počkal a pohľadom sa dva razy presvedčil, že dvere sú naozaj zatvorené.

„Keď bude takto stále na diéte, tak sa celkom stratí. Oblečenie na ňom už teraz visí.“

„On musí najlepšie vedieť, čo môže a čo nemôže. Prešiel si chorobou, ktorej následky vraj môžu pretrvať do konca života,“ oponoval Roman.

Edita odlepila zrak od monitora.

„Chlapci, nechceli ste sa vrátiť do terénu? Rušíte ma. Práve si overujem, či zostal niekto z Grejtákových bývalých kumpánov nažive. Zdá sa, že ten zoznam sa poriadne priredil.“

„Ale veď už ideme,“ odsekol Dominik a obrátil sa na odchod. Roman naďalej zostal stáť na mieste.

„Ďakujem za tip na tvoju kamarátku. Našiel som ju tam,“ oznámil strapätý policajt.

„V pohode,“ odvetila Edita bez náznaku záujmu o rozhovor a vrátila sa k zoznamu kontaktov zavraždeného.

Ich služobné vozidlo vošlo do tejto lokality dnes už druhý raz. Zaparkovali na malej odstavnej ploche tesne pred ostrou zákrutou a skôr než vystúpili, Dominik vrhol na Romana ostrý pohľad.

„Takže aj Edita vie, čo je vo veci, len ja jediný neviem, o čo ide. A to som si myslel, že my dvaja sme kamaráti.“

Roman sa uškrnul.

„Edite je ukradnuté, čo je vo veci,“ reagoval mierne a vystúpil z auta.

Dominik ho dostihol tesne pred vchodom do krčmy. Jeden po druhom vošli do malej, zato útulnej miestnosti. Niekoľko vkusných dekorácií na stenách a barovom pulte ladilo s drevenými stolmi a dlažbou.

Roman sa naklonil cez pult za krčmárkou v strednom veku a milo sa usmial. Ani nestihol vytiahnuť z vrečka služobný preukaz a ona naňho vychrlila:

„Dobrý deň, pán policajt.“

„Dobrý,“ prekvapený Roman opätoval jej pozdrav.

„Tu sa nič neutají. Máme to síce pár minút do centra mesta, ale sme tu malá uzavretá komunita,“ vysvetlila žena s blond vlasmi a trvalou.

„Jasné,“ prikývol Roman. „Máte chvíľu čas na krátky rozhovor?“

„Ale pravdaže, pýtajte sa.“

„Poznáte Marcela Mondeka?“

Zdvihla obočie.

„Jasné, že poznám. Máme tu hore s manželom byt,“ ukázala prstom na strop a pokračovala: „A toto tu nám patrí, tak mám prehľad o všetkom. O personále, o zákazníkoch... Poviem vám to takto. Čakala som, že si poňho pridete oveľa skôr.“

„Prečo?“

Krčmárka sa oprela o barový pult a preplietla si prsty na rukách.

„Nikde nerobí, stále má dosť peňazí, ožiera sa tu do nemoty a je to drzý fagan. Tak preto!“

Roman krátko prikývol.

„Bol tu aj včera?“

„Áno, bol. Prišiel tesne pred záverečnou a objednal si fľašu vodky. Chcela som ho odtiaľto vypoklonkovať, no trval na tom, že ju vypije tu. A na zapíjanie si ešte objednával čapované pivo. Nevedela som ho dostať

von. Nakoniec rozbil poldecák, ale zaplatil ho, to áno. V peňaženke mal najmenej päť stoviek.

„Myslíte, že mohol byť predtým niekde autom, alebo že sem išiel pešo z domu?“

„Auto som nevidela, to on používa veľmi málo.“

„Prišiel triezvy?“

„Nie. Ja už na ňom poznám, keď má vypité. Včera sem prišiel trochu pod parou.“

„Takže odkedy dokedy tu včera popíjal?“

„Prišiel o desiatej a zostal do polnoci.“

Roman si vymenil pohľad s Dominikom stojacim vedľa so zvesenými plecami. Potom upriamil zrak znovu na ženu.

„Povedal vám, odkiaľ má toľko peňazí?“

Pokrútila hlavou.

„Alebo nespomenul nejakú prácu?“

Tentoraz mávla rukou. „Na robotu je on lenivý ako voš.“

„Ale niečo určite povedal. Nesedel tu celý čas potichu,“ uvažoval nahlas Roman.

„Iba toľko, že ho Ernest nasral. Mladému sa nepáči, že musí poslúchať, no Ernest je generál, to sa vie. Proti ostatným však držia spolu.“

„A máte podozrenie, že by mali nejaké nekalé kšefty?“

„Tie určite majú. No keď tak rozmýšľam, ten mladý raz spomínal, že si zarobil peniaze kamerou. Možno si privyrába na svadbách, ale ja by som takého kameramana neriskovala. Veď by sa mi tam ožral ako čík.“

Obaja policajti spozorneli.

„Chodil sem aj Ernest Grejták?“ prihovoril sa jej Dominik, ktorý doposiaľ nepokojne prešľapoval z nohy na nohu.

Krčmárka k nemu otočila pohľad.

„Ten nie. Ale pozná ho tu každý. Lepšie povedané, všetci sa ho boja. Majiteľovi jednej z ubytovní otrávil psa. Teda, tak sa hovorilo. Ale poviem vám, on je schopný všetkého. Nikto z nás nemal radosť, že sa sem nasťahoval. Kedysi ten dom slúžil ako sklad tomu ich gangu. Keď ich potom skoro všetkých pozabíjali, tak sa sem Ernest nasťahoval. To mohlo byť tak tri roky dozadu. A asi pred rokom k sebe zobral toho mladého. Odvtedy to tu je ešte horšie. Som rada, že ich konečne rieši polícia. Dúfam, že ich zavriete, až sčernejú,“ ulavila si krčmárka.

„Videli ste Ernesta včera odchádzať do práce?“ zaujímal sa Dominik.

„Videla som tú jeho starú rachotinu prefrčať okolo. Majú plný dvor starých vrakov a špatia nimi celé okolie. Ale vracat' sa som ho nevidela.

Ráno som tu bola už okolo siedmej a vtedy on zvykne chodiť z nočnej domov..." Presne v tom okamihu sa zarazila.

"Počkajte, počkajte. Majú tí dvaja niečo spoločné s tým, čo sa včera večer stalo v nákupnom centre pri Zlatých pieskoch?"

"Skúste si spomenúť, či bol Ernest v tom aute sám," ignoroval jej otázku Roman.

"To neviem, videla som len jeho auto."

"A Marcela ste videli aj pred jeho príchodom do krčmy? Zaujímam sa celý včerašný deň."

"Videla som ho tu ponevierať sa okolo obeda, ale potom už nie. Až pred desiatou večer, keď sa k nám prišiel ožrať."

Policaisti si znovu vymenili pohľady.

"Ďakujeme," poďakoval Roman za oboch a odišli.

Cestou k autu zavolali na oddelenie a informovali Editu, že aj keď je Marcel nezamestnaný, utráca nemálo peňazí v krčme v blízkosti svojho bydliska. A tiež, že Ernest Marcela včera niečím poriadne našťaval.

Edita si zoradila na stole spisy členov gangu, ktorého dôležitou súčasťou bol pred pár rokmi aj Ernest Grejták. Keď zrátala mŕtvych a dlhodobu nezvestnosť, zostali len traja, ktorí si odpýkávajú mnohoročné tresty odňatia slobody. Ernest mal v podstate šťastie, že ho zranili pri prestrelke len pár týždňov predtým, ako zvyšok gangu padol do policajnej pasce. Vyhol sa tak usvedčeniu z pokusu o vraždu, ozbrojeného prepadu a obchodovania so zbraňami.

Edita si otvorila fľašu minerálky, odpila si a vyšla z kancelárie. Sľúbila Kútnikovi, že len čo bude Mondek schopný vypovedať, môže s jej pomocou počítať. Teraz kráčala do vypočúvacej miestnosti, aby zistila, či sú obaja pripravení. Nerada by zdržala vypočúvanie.

Záujem o účasť na výsluchu prejavil aj najnovší prírastok jednotky, poručík Andrej Fránik. Trocha zhrbený, na krátko ostrihaný mladík. Pre tento prípad si ho vybral sám Kútnik.

Tak nech si ho Kútnik zoberie na návštevu väznice. Zaiste sa tam vyberie za účelom získania informácií od väzňov. No pri tomto vypočúvaní mu bude užitočnejšia ona. Edita.

Marcel Mondek sa po dvoch pohároch vody a jednej káve podrobil testu na alkohol a výsledok bol negatívny. Dokonca nebol ani rozrušený. Takže kriminalisti ho mohli konečne vypočuť. Po nevyhnutných úvodných formalitách prišli na rad zásadné otázky.

„Videl si Ernesta od jeho odchodu do roboty?“

„Nespomínam si, bol som na mol. Viem len, že doma som bol sám. Myslím, keď som sa dnes zobudil. Išiel som sa prejsť, ale nenašiel som ho. A keď som sa vrátil, mali sme v dome fízlov. To je všetko.“

„Alibi máš až od desiatej večer. Kde si bol dovtedy? Za strýkom v nákupnom centre?“

„Doma. Už som to povedal vašim kolegom. A čo sú to za otázky? Máte tu aj Ernesta? Opýtajte sa jeho, či som tam včera bol!“

V miestnosti nastalo ticho. Kriminalisti uvažovali, či to Marcel tak dobre hrá alebo naozaj nevie o vražde v nákupnom centre.

Marcel bezducho sedel na drevenej stoličke a odmietal hovoriť. Neustále kĺzal pohľadom po fádnych bielych stenách a strope s jednoduchým osvetlením. Marián Kútnik bol ostrieľaný harcovník, no pomaly strácal trpezlivosť.

„Takže, zaplietli ste sa s Ernestom Grejtákom do nejakého pochybného kšeftu?!“

„Nie,“ odvrkol Marcel

„Robotu nemáš, ale peniaze áno. Odkiaľ teda?“ reagovala Edita tónom dobrej policajtky.

Marcel pokrčil plecom.

„Zdedil som po mame pole na Záhorí. Niečo to hodilo.“

„To si overíme,“ upozornil Kútnik mladíka, ktorý zase len mykol plecom. Policajtom tým liezol na nervy rovnako ako svojim mlčaním. Kroky ich mladého kolegu prerušili ticho. S neistotou v hlase si privolał Editu.

„Niečo mám,“ povedal Andrej vzrušene.

Edita za sebou zavrela dvere, zachmúrila sa a naznačila mu, aby nezdržoval.

„Máme svedka, ktorý videl z toho parkoviska včera pred desiatou večer odchádzať muža v tmavej teplákovkej bunde s kapucňu na hlave.“

Edita sa usmiala a vrátila sa do vypočúvacej miestnosti. Po krátkom dohovore s Kútnikom spoločne usúdili, že nastal čas odkryť karty.

„Takže, Marcel. Teraz si dobre rozmysli odpoveď. Ešte stále máš šancu začať spolupracovať a pomôcť si k poľahčujúcim okolnostiam,“ rozhovorila sa Edita. „Bol si včera večer krátko pred desiatou v nákupnom centre pri Zlatých pieskoch?“

„Už som vám na to odpovedal. Nebol som tam.“

„Ale niekto rovnakého výzoru tam v tom čase bol. Máme svedka,“ povedala Edita.

Marcel sa uškrnul. „Takých chodí po uliciach.“

„Lenže ty nemáš alibi a vieme, že tam pravidelne chodievaš. Dokonca si tam istý čas pracoval.“

„Ak sa tam čokoľvek stalo, ja s tým nemám nič spoločné!“ vybuchol Marcel. Potom sa zarazil. „Stalo sa tam niečo?“

„To nám povedz ty!“ zakričal Kútnik.

„Koľkokrát vám to mám opakovať? Počkať... Čo je s Ernestom?“

„Včera večer bol zavraždený a ty si sa s ním predtým pohádal. Aj na to máme svedka,“ odpovedal na rovinu Kútnik a skúmal pritom reakciu vypočúvaného.

Marcelovi sa rozochveli pery. Znovu. Tentoraz skĺzol zo stoličky na kolená a čelom uderil do stola. Policajti mu museli nasadiť putá.

Roman s Dominikom počkali na posily a znova vošli do priestorov bytu, v ktorom zadržali Marcela Mondeka. Tentoraz im robili spoločnosť kriminalistickí technici.

Roman pokračoval do bytu, aby si dôkladne prezrel obidve spálne. Dominik sa zameral na veľké kartónové škatule v predsieni. Jednu otvoril a nazrel dovnútra. Bola plná starých kníh. Postupne otvoril každú jednu, no zakaždým narazil na to isté. Samé knihy.

Dominik prešiel za zvyškom tímu do zadnej miestnosti vľavo. Roman práve listoval v akomsi zápisníku.

„Táto izba očividne patrila Grejtákovi. Medzi matracom a rámom posteľe sme našli toto.“ Roman zamával zápisníkom.

„Čo je v ňom?“ zaujímal sa Dominik.

„Ešpézetky, adresy, telefónne čísla. Kontakty na množstvo ľudí. Posledné meno je Ivona Lenártová,“ odpovedal Roman.

„To priezvisko mi je povedomé,“ povedal zamyslený Dominik.

„Hm. V každom prípade sa s ňou pôjdeme porozprávať a zistíme, odiaľ sa s Grejtákom poznajú. Teda, ak sa poznajú...“

„Prečo si myslíš, že si zapisoval tie kontakty? Žeby kvôli vydieraniu?“

„No, dáva to zmysel. Grejták má gangsterskú minulosť a jeho nezamestnaný synovec nemá problém s peniazmi.“

„Takže môžeme predpokladať, že tí dvaja v niečom spolu išli. Tipujem, že Marcel mal na starosti špinavú robotu a o všetko podstatné sa staral Grejták. A to by mohol byť aj motív jeho vraždy.“

„Dominik prikývol.“

„Je to len špekulácia, ale idem radšej hneď zavolať Edite,“ oznámil Dominik a otočil sa na odchod.

„Počkaj. Čo je v tých kartónoch na chodbe?“

„Len staré knihy.“

„Knihy v byte vydieračov?“ čudoval sa Roman.

Dominik zo sedadla spolujazdca pozoroval okolie. Úkosom si všimol politickú reklamu na jednom z billboardov pri ceste.

„Henrich Lenárt, kandidát na starostu mestskej časti Bratislava – Nové Mesto,“ prečítal Dominik a pozrel na Romana.

Dom na tichej ulici, pred ktorým zastali, vyzeral byť priveľký pre bežnú rodinu. Možno dvojgeneračný. Za plotom parkovalo auto s ešpézetkou z Grejtákovho zoznamu.

Dominik stlačil tlačidlo zvončeka a nazrel ponad plot. O pár sekúnd sa otvorili vchodové dvere do domu. Na terasu na vyvýšenom prízemí vyšla žena so zvlnenými vlasmi.

„Prajete si?“ spýtala sa tichým hlasom.

Roman a Dominik súčasne zamávali preukazmi.

„Hľadáme Ivonu Lenártovú,“ oznámil Roman.

Našťastie nebolo na celú ulicu počuť, že sú od polície, no žena aj tak zmeravela. Tu majú steny oči aj uši, pomyslela si prv, než zišla dolu schodmi a prikrčila k plotu.

„To som ja, ako vám môžem pomôcť?“ opýtala sa rovnako potichu ako predtým a pustila ich dnu.

Kráčajúc po chodníku sa policajti snažili udržať s Ivonou krok. Rýchlo sa presunuli do domu a hostiteľka ich usadila za stôl v štýlovej kuchyni, v ktorej prevažovalo bukové drevo a čierne kovové doplnky.

Ivona položila na modrý obrus tanier s domácimi koláčmi a džbán s pomarančovým džúsom.

„Ponúknite sa, koláče piekla moja svokra a džús som sama ráno vyrobila z pomarančov.“ Ivona namierila rukou smerom k odšťavovaču a neisto sa usmiala.

„Nerobte si starosti, pani Lenártová,“ odbil lákavú ponuku Roman a mávol rukou. „Sme tu kvôli Ernestovi Grejtákovi. Poznáte ho?“

„Nie, nič mi to nehovorí. Malo by?“

„Navštívili ste v poslednom čase nákupné centrum na Zlatých pieskoch?“

Ivona sa premohla, aby sa na nej neprejavil dopad otázky policajta s tmavými strapatými vlasmi. Teda aspoň v to dúfala, no aj napriek tomu, že sa snažila pôsobiť prirodzene, cítila narastajúci vnútorný nepokoj.

„Chodím tam občas s dcérou do hračkárstva, prečo sa na to pýtate?“

„Ernest Grejták tam je strážnik. Nič?“ skúsil znovu Roman.

„Nič,“ zopakovala, no počula neistotu v svojom hlase.

Roman sedel na stoličke oproti Ivone a pozeral jej do veľkých hnedých očí.

„Zvláštne, lebo ten strážnik si do notesa zapísal vašu ešpézetku a dal si toľko námahy, že si zistil aj adresu majiteľa vozidla. Nepokúsil sa vás kontaktovať?“

Ivona sa tentoraz neodvážila prehovoriť a len rázne pokrútila hlavou.

„Nebudem chodiť okolo horúcej kaše, pani Lenártová. Grejták má plný zápisník takých kontaktov a my sa domnievame, že išlo o vydieranie.“

Ivona sa až doteraz vyhýbala pohľadu policajta, no teraz na neho vyvalila oči.

„Mňa nikto nemal prečo vydierať,“ dostala zo seba a letmo sa usmiala.

„Možno som zle parkovala na parkovisku. Poznáte to, ženy. Nikdy sa ne-

zmestíme na parkovacie miesto.“ Ivona si uvedomila, že strach z prezradenia ju donútil klamať bez mihnutia oka.

Roman ju naďalej uprene pozoroval.

„Ak naozaj neviete, o koho ide, asi to tak bude. Ale ak tušíte, prečo ste sa ocitli na jeho zozname, alebo o ňom čokoľvek viete, nesmiete nám to zatajovať. Ide totiž o veľmi závažný trestný čin,“ upozornil Roman.

Ivona chápavo prikývla. „Rozumiem, ale platí, čo som povedala. Nevie, o koho ide.“

Dominik sediaci na stoličke vedľa Romana odtrhol zrak od koláčov a premeral si Ivonu.

„Pani Lenártová, kde ste boli včera večer približne o desiatej?“

Teraz sa Ivona viditeľne strhla. Prekvapene pozrela na policajta so svetlou ofinou a odstávajúcimi ušami.

„Tu som bola. Doma.“

„A môže vám to niekto dosvedčiť?“ ujal sa znovu slova Roman.

„Bola som tu so svojou dcérou. Asi o ôsmej sme sa rozlúčili so starými rodičmi a zapli sme si televízor. Manžel ešte nebol doma, odkedy sa dal na politiku, tak má toho strašne veľa.“

„Váš manžel je Henrich Lenárt?“ opýtal sa Dominik.

„Áno,“ odvetila Ivona a znovu sa letmo usmiala.

„A nemohol byť terčom vydierania on? Nemal váš manžel niekedy požičané vaše auto? Napríklad keď mal svoje v servise, alebo niečo podobné?“ zaujímal sa Roman.

„Nie. Moje auto je celkom nové a manžel si ho vyskúšal len tu na ulici, keď som ho doviezla od predajcu. No to sme sa previezli všetci traja aj s Biankou. Teda s našou dcérou.“

Roman vstal zo stoličky. „Budeme potrebovať kontakt na vášho manžela. Pre prípad, že by sa vynorili nejaké nové skutočnosti súvisiace s vašou rodinou.“

Ivona prikývla a nadiktovala im číslo. Dominik si ho zapísal rovno do mobilu a naposledy sa zadíval na domáce koláče. Zdalo sa, že sa mu na ne zbiehajú slinky. Potom vstal a nasledoval Romana.

Ivona ich vyprevadila z domu.

„Prepáčte mi tú nervozitu, ale kriminálka mi tu nezvoní každý deň. A navyše mám na dvore svokru a tá sleduje každý môj pohyb. Vlastne je zázrak, že sem ešte neprišla vyzvedať.“

„Chápem,“ povedal Roman a rozlúčil sa kývnutím ruky. Dominik ho vzápätí napodobnil.

Za oknami rodinného domu na Považskej ulici sa len zriedkakedy premávali autá a z času na čas niekto prešiel okolo po chodníku. Ivona v posledných dňoch každý taký pohyb vnímala veľmi intenzívne. Roztrasenou rukou vyťukala v telefóne číslo pevnej linky. Neverila už ani mobilným telefónom. Veľmi sa bála.

„Peter, musíme sa stretnúť. Nemôžem o tom hovoriť do telefónu. Kedy môžeš?“

Peter pozrel na hodinky. „O dve hodiny by to šlo.“

„Tak platí. Príď tam, kde sme boli spolu na prvej káve. A, prosím ťa, nemeškaj.“

„Jasné, hlavne sa upokoj,“ presviedčal Peter svoju veľkú lásku. Ivona pôsobila aj cez mobil rozrútená.

„Čau,“ odvetila sucho a ukončila hovor. Už nepočula jeho predĺžené „pááá“, vyslovené s úprimnou radosťou, že sa konečne zasevidia.

Ivona nemala dôvod na radosť. Nedokázala sa tešiť. Už vôbec nie zo stretnutia s mužom, s ktorým ju nikto nesmel vidieť.

Stretnutie sa uberalo presne tým smerom, ako si to Ivona nepredstavovala. Peter sa na ňu po celý čas usmieval a napriek tomu, že si sadla oproti, niekoľkokrát sa jej dotkol.

„Peter, ja sa veľmi bojím a teraz si už nie som istá, či to bol dobrý nápad sem chodiť. Dnes u nás boli policajti a pýtali sa ma na toho strážnika. Vraj majú jeho notes či čo...“

„A čo si im povedala?“ opýtal sa Peter skôr z povinnosti, ako zo záujmu. Na Ivonu stále hľadel zasneným pohľadom.

„Že netuším, prečo si poznačil moju ešpézetku, ale asi kvôli nesprávnemu parkovaniu.“

„To si urobila dobre.“ Peter sa usmial a schuti si odpil z kávy.

„Lenže to boli detektívi. Oni si budú spájať súvislosti, až kým im z nich vznikne nejaká pravdepodobná možnosť. Vedia, že ten hajzel vydiera ľudí, ale očividne im chýba jeho priznanie.“

„Ivona, nemáš sa čoho báť,“ povedal presvedčivo Peter a znovu sa jej pokúsil dotknúť, no na jeho sklamanie sa stihla odtiahnuť.

Ivona sa nepokojne obzrela na všetky strany a roztrasenou rukou si priložila k ústam šálku s kávou. V kaviarni nezostala ani jedna voľná stolička. Jedinou výhodou tohto rušného prostredia bolo, že nikto nemohol počuť ich rozhovor.

„Nezdalo sa mi, že by tej mojej výhovorke policajti verili, a chceli telefónne číslo na môjho muža. Nemám dobrý pocit z toho, že ho budú kontaktovať.“ Ivona si vzdychla, až potom si znova odpila z kávy.

Peter zvažnel, hneď ako spomenula manžela.

„Policajti si robia len svoju prácu, ale to neznamená, že aj niečo vyšetria. A ako ste na tom s Henrichom?“

„V pohode. Cez víkend ideme na krátky pobyt do Tatier.“

Tentoraz si vzdychol Peter. „Vieš, ako by som s tebou ja rád strávil víkend?“

Ivona prikývla. „Viem, ale nejde to. Ja teraz nemôžem v policajtoch vzbudiť podozrenie, že ma ten strážnik vydieral.“

„To je rozumné,“ odvetil Peter a bezstarostne dopil zvyšok kávy.

„A, samozrejme, nechcem vzbudiť podozrenie ani v mojom mužovi,“ dodala Ivona obzerajúc sa dookola, či niekde nesedí niekto z početnej enklávy známych Henricha Lenárta. Muža, ktorého obdivovala, ľúbila a mala s ním aj dobrý sex.

Nebola to jeho chyba, že mu bola z času na čas neverná. Ivonu jednoducho zabíjal stereotyp. Už si pomaly privykla, že ich rodinný život je stále dokola o tom istom. Zakaždým rovnako snobská spoločnosť, iba iné tváre. A stále tie isté spoločné aktivity, len vždy na inom mieste.

Chvíľkový únik z monogamného vzťahu bol vlastne jej terapiou, ktorá jej pomáhala to celé zvládnuť bez psychickej ujmy. Lenže muž sediaci oproti to očividne nepochopil. Nepochopil, že ona a Henrich patria k sebe a on je iba jej životabudičom. Nie prvým, ale ani posledným.

Napriek všetkému kráčajú v manželstve spoločne ďalej. Henrich a Ivona. Bok po boku. V dobrom aj v zlom.

Peter si všimol, že Ivona je myšlienkami niekde inde.

„Nechcem, aby si sa trápila. Keď sa neusmievaš, tak to nie si ty. Usmiata si strašne sexi. Hotová bohyňa.“

Ivona na neho uprela vážny pohľad.

„Peter, hovorila som ti, že si ma nemáš idealizovať.“

„Ja viem, ja viem...“

„V každom prípade si musíme na istý čas prestať písať.“

„Dobre, počkám, až mi napíšeš ty. Len dúfam, že to nebude trvať večnosť.“

„A tiež som ti hovorila, že si so mnou nemáš robiť žiadne plány.“

Peter sa zatváril previnilo.

„Áno, máš pravdu. Ale vtedy som ešte nevedel, že sa do teba zamilujem. Vtedy som to bral aj ja ako chvílkové rozptýlenie, no teraz ma už doma nečaká manželka ako predtým. Teraz som už len tvoj,“ rozhovoril sa o svojich citoch Peter.

„No a to je ďalšia vec. Začali sme sa stretávať ako dvaja zadaní ľudia, ktorí potrebujú len na chvíľu odbočiť zo stereotypu. Ja neviem, či by som zvládla aj niečo viac.“

„Jasné, že by si zvládla.“

„Možno raz, teraz ešte nie,“ reagovala Ivona a prehodila si cez ramená hnedú bundu. „Už musím ísť. Ozvem sa.“

„Budem čakať,“ povedal Peter a kývol na čašníčku, aby mu priniesla účet.

Ivona položila na stôl bankovku, ktorá by im pokojne vystačila aj na posedenie do záverečnej, a odišla. No ešte nebol ani večer a Peter mal množstvo zbytočného času. Musí zo seba striasť pocit, že dnešné stretnutie s Ivonou vôbec neprebehlo tak, ako si predstavoval.

Roman s Dominikom stáli na parkovisku pred policajnou budovou.

„Je mi jasné, že Mondek nehovorí pravdu. V minulosti sedel za lúpežné prepadnutie a stavím sa, že s Grejtákom išli v tom vydieraní spolu. No nemyslím si, že ho zabil. Nemal na sebe žiadnu krv a tá sa nenašla ani v dome. Ak by sa osprchoval a prezliekol si oblečenie, ťažko by si tak rýchlo po vražde sadol k barovému pultu v blízkosti bydliska. Predsa len to je z toho nákupného centra bez auta kus cesty,“ uvažoval nahlas Dominik.

Roman, ktorého prípad natoľko nenadchol, aby sa ním zaoberal aj po práci, vykročil k svojmu autu. Potom zastal a otočil hlavu.

„Lenže s istotou nevieme, či bol bez auta. Ani to, či ten svedok skutočne videl páchatela. K vražde mohlo prísť pokojne skôr. Kolega zo strážnej služby, ktorý ho našiel a ktorý nikdy nič nevidel ani nepočul, nám nepomohol. Navyše tam mali nefunkčný kamerový systém. No keby aj fungoval, je otázne, či by kamera zachytila páchatela, pretože z pohľadu miesta činu je dosť nešťastne umiestnená. Skrátka, páchatel vedel, čo robí. Vieme však s istotou vylúčiť toho druhého strážnika, ktorý bol po celý čas pod kamerami vnútri nákupného centra. Až kým nešiel skontrolovať kolegu, ktorý sa mu neozval vo vysielacke. V čase, keď objavil telo, bol Grejták minimálne hodinu po smrti.“

„Hm, asi máš pravdu. Ale aj tak by som sa viac zameral na tie vydierania. Som zvedavý, či sa niekto z toho zoznamu prizná, že ho vydierali.“

„To zistíme, až keď ich všetkých vypočujeme,“ odvetil otrávene Roman.

„Veď jasné. Zvezieš ma kúsok?“

Roman sa poškrabal na krku.

„Rád, ale idem opačným smerom. Musím si ešte niečo vybaviť,“ odpovedal a nasadol do auta.

„Okej, tak sa vidíme zajtra.“ Sklamany Dominik sa pobral pešo na zastávku električky.

Ivona na tanier nabrala lasagne a položila ich na stôl pred manžela. Henrich sa usmial a zdvorilo poďakoval. Ešte než sa Ivona stihla vzdialiť od stola, pobožkal ju na líce. Potom sa s chuťou pustil do jedenia.

„Aký si mal deň?“

Henrich prehltol sústo a odpil si z minerálky.

„Náročný, ale to nie je nič nové. Keď som sa na to dal, tak sa s tým musím vedieť popasovať. Myslím, že zatiaľ to zvládam celkom dobre.“

„Si veľmi šikovný, nikdy som nepochybovala o tom, že si zrodený pre politiku. A verím, že mestské zastupiteľstvo nie je ani zďaleka tvoj strop. Máš rozhodne na viac.“

Ivona sa vrátila k stolu a tentoraz pobožkala ona jeho.

„A ty si mala aký deň?“ zaujímal sa Henrich.

„Zvláštny. Ráno v pohode, ale potom tu boli policajti a pýtali sa ma na nejakého strážnika z nákupného centra na Zlatých pieskoch. Vraj si zapísal do notesa moju ešpézetku a domnievajú sa, že ide o vydierača. Ale ja vôbec netuším, kto to je.“

„To je naozaj zvláštne,“ pritakal Henrich.

„Pýtali sa ma, čo som robila včera večer o desiatej, a chceli na teba kontakt.“

„Vážne?“ Henrich odložil príbor na okraj taniera.

„Hej. Tak si radšej priprav nejaké dobré alibi, lebo ja som im povedala, že si ešte nebol doma,“ odpovedala so smiechom v hlase Ivona.

„Dobre vedieť,“ uškrnul sa Henrich a znovu sa načiahol za pohárom.

„Ja som pátrala aj na internete a v tom nákupnom centre včera večer prišlo k nejakej tragickej udalosti. Nič konkrétnejšie som však nenašla.“

„Počkaj,“ ozval sa Henrich. „Včera tam predsa dobodali nožom nejakého strážnika pri výkone služby.“

„No super,“ hlesla Ivona.

„Ak to je on, tak kriminalisti musia preveriť každú stopu. Takže sa zbytočne nestresuj, robia si len svoju prácu.“

Ivona mala na jazyku, že toto už dnes počula, a vôbec sa nedalo po-

vedať, že by ju to upokojilo. Práve naopak. No radšej sa smutne usmiala a privinula sa k plecú svojho rozvážneho manžela.

„Ozaj, a podvečer som bola na pošte a v banke vybavovať nejaké veci, tak som nechala Bianku na hodinku a pol tvojim rodičom.“

„V pohode,“ odvetil Henrich a znovu sa chopil vidličky a noža. „Dúfam, že nás užívia tvoje podnikateľské aktivity, ak to mne v politike nevyjde.“

Ivona tentoraz vyčarovala úsmev od ucha k uchu.

„Tie reklamné predmety možno užívia mňa, ale na chod domácnosti to stačiť nebude. V porovnaní s firmou, ktorú si predal, ide len o omrvinky.“

„Myslím, že sa zbytočne podceňuješ.“

„Ty sa zbytočne podceňuješ, prečo by ti to v politike nevyšlo?“

Teraz sa zasmiali obaja. Ivona sa konečne na chvíľu uvoľnila. No len čo sa Henrich znovu začal naplno venovať lasagniám, neznesiteľné obavy z prezradenia jej nevery boli späť.

Vo vieche sedelo pri pohárikú vína len päť hostí. Pri druhom stole tri štyridsiatničky, ktoré viac klebetili, ako popíjali. Čašníčka im priniesla dosky s ponukovým listom, no ani ich neotvorili.

Dvaja starci pri poslednom stole toho veľa nenahovorili, no pri jednom pohári strávili už viac než hodinu. Boli to štamgasti, kamaráti majiteľa viechy, a Paule bolo jasné, že dnes veľkú tržbu neurobia. No bola vďačná aj za to málo, čo každý večer vo vieche minú.

Chcelo by to však niekoho, kto urobí poriadnu tržbu. Paula mohla len dúfať, že zisk pozdvihne nejaký štedrý zákazník, ktorý každú chvíľu otvorí vchodové dvere a z hnedých dosiek s gravírovaným písmom začne objednávať tie najdrahšie položky.

Vtom sa dvere skutočne otvorili. Paulu však rýchlo opustilo nadšenie. Do viechy vošiel policajt, ktorý sem prišiel pre niečo celkom iné, ako je ponuka jedál a nápojov podniku.

Roman sa posadil k stolu, na ktorom mala Paula rozložené akési pracovné papiere.

„Môžem?“ opýtal sa a ukázal na miesto, kam sa práve posadil.

„Jasné. Dáš si večeru?“ skúsila Paula.

„Nie, ďakujem, večeru mám pripravenú doma. Chcel som sa ťa len opýtať, či si nejako pokročila s pátraním po mojej sestre, a nechcel som to riešiť po telefóne.“

„Aby v zozname mojich hovorov nebolo tvoje telefónne číslo, ak sa zase do niečoho zapletiem a vaše oddelenie si ma bude preverovať.“

Roman okamžite pokrútil hlavou, ale jeho oči dali Paule za pravdu.

Tmavovláske vo veste s logom Paldanovej rodinnej viechy sa stačilo

vykloniť cez barový pult a opýtať sa nového hosta pri prvom stole, či si niečo dá.

„Prosím si kolu,“ odvetil Roman a inštinktívne si ohmatal vrecká plátennej modrej bundy, aby sa uistil, že má pri sebe peňaženku.

Paula sediaci oproti bola natoľko ponorená do práce, až by sa mohlo zdať, že ho ignoruje. Roman počkal, kým mu čašníčka položí na stôl kolu a vzdiali sa. Potom sa vrátil k podstate svojej návštevy nie práve prosperujúcej viedy na okraji Rače.

„Zistila si niečo?“

Paula neochotne zdvihla hlavu od papierov na stole.

„Nie, ešte som ju ani nezačala hľadať. Upozornila som ťa predsa, že na nejaké pátranie nemám čas!“ Paula zvýšila hlas bez toho, aby si to uvedomila.

„Dobre, dobre, veď sa len pýtam,“ upokojoval ju Roman.

„Prepáč,“ ospravedlnila sa Paula a znovu sa ponorila do čísiel na liste papiera navrchu kopy.

Roman sa napil studenej koly a vlhkou rukou od zaroseného pohára si postrapatil vlasy.

„Nechcem na teba tlačiť, len mi povedz, kedy sa môžem zase zastaviť. O dva dni?“

Paula sa na neho uškrnula. „Nie, toto vôbec nie je nátlak.“

„Netlačil by som na teba, ak by mi to neprekážalo vo vyšetrovaní. Máme novú vraždu a potrebujem sa koncentrovať.“

„Áno, to si mi už povedal doobeda,“ pripomenula Paula a pohľadom znovu skĺzla k číslam na papieri.

Roman do seba obrátil zvyšok koly a vybral z vrecka peňaženku.

„To nechaj tak, prirátam ti to k celkovej sume za moje detektívne služby,“ povedala Paula, no pri pohľade na jeho rozžiarené oči to ihneď oľutovala.

„Ďakujem za kolu aj ochotu. O dva dni som tu ako na koni,“ oznámil a odišiel.

Paula si vzdychla.